

מאורות השבת

פרשת לך לך

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

בך חותמים

"וְאֶעֱשֶׂךָ לְגוֹי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדְּלָה שְׁמְךָ וְהָיָה בְרַכָּה." (יב, ב)
 אומר רש"י: 'ואעשך לגוי גדול' - זה שאומרים אלקי אברהם. 'ואברכך' - זה אלקי יצחק. 'ואגדלה שמך' - זה אלקי יעקב. ואיך חותמים את הברכה? אפשר לחתום בכל האבות? 'והיה ברכה' - בך חותמים ולא בהם. "שאל אביך ויגדך, זקניך ויאמרו לך", אומר ר' שמעון שקאפ זצ"ל, התורה נקראת 'מורשה', משום שהיא מועברת מאב לבן במסורת הדורות. מי הוא האדם היחיד שלא שמע מאבא שלו? אברהם אבינו. את מה שהוא שמע מאביו הוא השתדל לשכוח. האם יש בהיסטוריה עוד אנשים כאלו שלא צריכים לשמוע בקול אביהם? בדור האחרון יש מליון בעלי תשובה ששמעו מאבא שלהם דברים אחרים. רחמנא לצלן, יש אבות שלא מוכנים לבוא לחתונה של הבן שלהם אם לא יהיו שם ריקודים מעורבים, יש אבות שלא מוכנים להתפשר ביומולדת על מסעדה כשרה במקום מסעדת 'דבר אחר', ויש אבות גרועים מאלו בהרבה... אומר הקב"ה לאברהם אבינו: "בך חותמין, ולא בהם." בדור האחרון, הדור שיהיה לפני המשיח, יהיו הרבה אנשים כמוך שלא ישמעו בקול אבא שלהם. "והשיב לב אבות (הקדמונים) על בנים, ולב בנים על אבותם (הנוכחיים)". בדור האחרון אלו שיחזרו בתשובה, יחזירו גם את ההורים שלהם בתשובה. (אפריון שלמה)

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

אברהם ולוט

רוצה לעבור.. "ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן", **אומר הספורנו**: לא נפרד מאברהם רק במרעה, אלא שינה מקום מגורים. אם חסר מרעה, תשלח את הרועים לרעות בסדום למה לעבור לגור שם? לוט שקוע בחמדת הממון. אומר לו אברהם "היפרד נא מעלי". "אל נא תהי מריבה ביני ובינך", **אומר החת"ס**: על תיבת נא' איתא נגינת פשטא שהיא נגינה מפסקת, דהתחברות רשעים איננו טוב אולי ילמדו דבר ממנו.. אלא אדרבה תהי מריבה באמת ביני ובינך ולא נהיה יחד, "כי אנשים אחים אנחנו" ואי אפשר שלא להתחבר מפני הקירבה, לעיני בני אדם בשבתנו יחד במקום אחד. אברהם לכאורה מגרש אותו בכעס. **אומר המדרש (מא)**: "וה' אמר אל אברהם אחרי היפרד לוט מעליו" ר' יודה אומר, כעס היה על אבינו אברהם, בשעה שפירש לוט בן אחיו מעמו. אמר הקב"ה: לכל הוא מדבק וללוט אחיו אינו מדבק..?! **ר' עובדיה מברטנורא אומר**: וה' זה ה' ובית דינו מה שייך בית דינו? **המדרש אומר**: נחלקו הקב"ה ובית דינו שראוי שיהרג אברהם בחרב וביקש הקב"ה להוציא ממזל מיתה למזל חיים, לכן היה צריך את בית דינו. היה כעס נורא על אברהם על גירוש לוט. **למה הקב"ה כועס?** "ויסע לוט מקדם", **אומר רש"י**: מדרש אגדה אמר אי אפשר לא באברם ולא באלוהיו. **ועוד אומר רש"י**: כל זמן שהרשע (לוט) עמו, היה הדבור פורש ממנו.. זה נורא לומר כך.. **אומר הסבא מקלם**: אם לוט מוכן לעזוב אדם קדוש כמו אברהם בשל חמדת ממון, אין זאת אלא אחרי שנעשה אפיקורס, ובליבו פנימה אמר בודאי אי אפשר באברהם ובאלוקיו. אם כך, ראוי להתרחק מהרשע "הרחק משכן רע".

הקב"ה מצווה את אברהם "לך לך מארצך וממולדתך.. אל הארץ אשר אראך", אברהם אוסף את בני ביתו ואת רכושו והולך בלי לדעת לאן.. הוא לוקח איתו "את שרה אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושו אשר רכשו.. ואת כל הנפש אשר עשו בחרן". אשתו- מובן שלקח, אשתו כגופו. לוט- ודאי, הוא בן אחיו היתום.. הנפש- הם הגרים, הלכו אחרי רבם. אבל כל רכושו, **למה צריך לומר את זה? ודאי שלקח, איך יסתדר?! הוא הולך לארץ אחרת.. ועוד למה להקדים את הרכוש לגרים?** אברהם מתיישב בבית אל וזוכה לעושר גדול "כבד במקנה" וגם לוט הופך לבעל מקנה רב. "ולא נשא אותם הארץ", המרעה לא הספיק להם. "ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט", **אומר רש"י**: לפי שהיו רועי של לוט רשעים ומרעים בהמתם בשדות אחרים ורועי אברם מוכיחים אותם על הגזל. **איך למד רש"י שהבעיה הייתה גזל?** הפסוק הקודם מדבר על מקנה רב שהיה לאברהם ולוט, לכן "לא יכלו לשבת יחדיו" ובאופן טבעי יש מריבות.. "וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כולה משקה". **הגמרא (סנהדרין קט) אומרת**: ת"ר, אנשי סדום לא נתגאו אלא בשביל טובה שהשפיע להם הקב"ה.. אמרו וכי מאחר שארץ ממנה יצא לחם ועפרות זהב לו למה לנו עוברי דרכים. מה שלוט רואה זה את העושר שהוא יכול להשיג בסדום, כל הליכתו עם אברהם היה כדי לזכות לרשת אותו, זה מה שהנחיל גם לרועיו, (רש"י) אברהם פרדה עקרה, לוט יורש אותה.. הוא רואה את העושר בסדום ולשם הוא

המשך בעמוד 4

נא לשמור על קדושת המליון

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור המנורה

מנורת המאור פרק קצד

הצדקה

הצדקה, מגינה גם כן בעולם הזה לבטל כל גזירה, וגם מצלת ממיתה עצמה ואף ממיתה משונה. כמו שאומרת הגמרא (ראש השנה טו:), אמר רבי יצחק, ארבעה דברים קורעין גזר דינו של אדם. ואלו הן, צדקה, צעקה, שינוי השם, ושינוי מעשה. צדקה, דכתיב (משלי) 'וצדקה תציל ממוות'. צעקה, דכתיב (תהלים) 'ויצעקו אל ה' בצר להם, ממצוקותיהם יצילם'. שינוי השם, דכתיב (בראשית) 'ויאמר אלהים אל אברהם, שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה. וגו'. וברכתי אותה וגם נתתי ממנה לך בן'. שינוי מעשה, דכתיב (יונה) 'וירא האלהים את מעשיהם כי שבו מדרכם הרעה'. ויש אומרים, אף שינוי מקום, דכתיב (בראשית) 'ויאמר ה' אל אברם, לך לך מארצך וגו'. ואעשך לגוי גדול'.

ובבא בתרא (ד.), אמר רב יהודה אמר רב, מפני מה נענש דניאל? מפני שהשיא עצה לנבוכדנצר לתת צדקה ובזה חטאתו תפדה. ובאמת האריך שנה אחת גזרתו בזכות הצדקה, וכל שכן אם היה שב בתשובה. ואם זה מצינו בגוי, כל שכן בישראל שתבטל הגזירה מכל וכל. למדנו, שהצדקה מבטלת הגזירה.

וגם מצינו שמצלת ממיתה עצמה, מהמעשה של בנימין הצדיק. אומרת הגמרא (בבא בתרא יא.), תניא, אמרו עליו על בנימין הצדיק, שהיה ממונה על קופה של צדקה. פעם אחת באה אשה ועמדה לפניו בשני בצורת, אמרה לו, רבי, פרנסני! נשבע לה שאין בקופה כלום. אמרה לו, רבי, אם אין אתה מפרנסני, הרי אשה ושבעה בניה מתים ברעב! עמד ופרנסה משלו. לימים, חלה בנימין הצדיק ונטה למות. אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה, ריבונו של עולם, אתה אמרת כל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, ובנימין הצדיק קיים אשה ושבעה בניה, ימות בשנים מועטות?! תנא, הוסיפו לו עשרים ושתים שנים.

המשך בעמוד 3

מאור עינינו

קדשת הראיה:

פרק ו:

עצות מעשיות שלא להפסל

א.

פרק זה נכתב לאנשים שמתקשים מאד בנושאים הללו, אך יש בו יסודות שתועלתם לכל אחד. וטרם נתחיל להציע דברינו יש למען לדעת באופן ברור, שאין הוא יחיד בעולמו המתקשה בענין זה אלא יש לו הרבה אחים לצרה. וגם אם ברור לו שיש לו אישית קשי מיוחד בענין זה [ויתכן שנתכונן הדבר], ידע נאמנה שישנם עשרות ומאות אנשים חשובים הסבורים בדייק כמותו. הבעיה פשלתצמה חובקת עולם, וזהו טבע שהטביע הבורא בגפש האדם לצרף קיום העולם, וגם אנשים גדולים אינם נשללים מזה לגמרי. אלא שבאמת ישנם כאלו שחם מזגם יותר, וצריך להפיר דרכי הלחימה עם היצר שמנפח את הענין הרבה יותר ממה שהוא.

ונקדים שתי הקדמות חשובות:

הקדמה א: רגשי אשמה

הצלחת ההתקדמות דורשת לשחרר מעצמו רגשות אשמה שליליים. הרבה פעמים, בפרט אחרי שהצלחת אדם תקופה להתעלות בזה ואחרי כן שוב נפל, הוא שוקע ברגשי אשמה, ורואה את עצמו פלו כפולון ושלעולם לא יצליח. והרגשות אלו דוחפים אותו כלפי מטה, וחוסמים בפניו את הדרך לצאת אל האור. על כן, כעזרה ראשונה עליו להתעלם מהמכשולים, ויקבל את עצמו כהנהגה ובאהבה כפי שהוא, [הוי מקבל את 'כל' אדם בסבר פנים יפות, 'כל' לרבות את עצמו], על ידי הפרה שרק כן תצמח הישועה

'פי שבע יפול צדיק וקם', ובנין הנפש היא בדרך רציפת מכשולים. ויעריך כל הצלחה וכל משהו של התקדמות באותו הענין למרות כל המכשולים, ורק באופן זה שיק להתחיל לבנות מעצמו בנין לתפארת.

החזון איש זצ"ל עבר התקף לב, ובפקדת הרופא הצרף כל יום לטיל קצת ברחובות בני ברק. פעם אחת כשהתלנה אליו בן אחיו רבי נסים קרליץ שליט"א, והיה הולך לאט, בסוף פשהגיע לביתו אמר "אתה רואה, הלכנו לאט, אבל הפלל הוא, שפאשר הולכים ולא מפסיקים, בסוף מגיעים".

הקדמה ב: נכונות להשקיע

כדי להגיע לתוצאות והשגה בענין זה, צריך להיות מוכן להשקיע עבודה ויגיעה. אין זה ענין של מה בכך, וצריך לעבד ולוותר על דברים שונים, ורק כך יש סכוי שיצליח בס"ד לעלות על דרך המלך. וסביר להניח שהקורא מהרהר לעצמו, וכי שיק לעבד יותר קשה ממה שהוא כבר עבד והקריב למען הנושא הזה, ויתכן מאד שהצדק אתו. הנסיונות קשים מאד, ואחרי שהשקיע האדם חדשים ושנים על ענין חשוב זה, עלולים להתעורר מחשבות של יאוש, כי כמה מסגל האדם ללחם עם עצמו. אך יתכן שסבת אי הצלחתו תלויה בחסרון ידיעה והדרכה איך לגשת לענין זה וכיצד לעבד עם עצמו, וכדי שיהיה לו אתגר להמשיך לעבד ולהתמודד, עליו למצא אפיקים חדשים והדרכה נכונה עד שהדבר יעלה בידו. ועל כן ננסה נא בס"ד לחקק עלי ספר דרך ומסלה ישרה, להביא את האדם המשתוקק אל מחוז חפצו.

מאור הבית

את נמצאת במעבר? זו ההזדמנות שלך!

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ מֵאֶרֶץ וּמְוֹלָדֶיךָ וּמִפֶּיַת אָבִיךָ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אָרָאךָ. וְאָעֲשֶׂה לְגוֹי גָדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדַּלְהָ שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרָכָה. (בראשית יב, א - ב)

הקב"ה מצווה את אברהם אבינו לצאת מהמקום המוכר, מארצו, ממולדתו, מבית אביו וללכת אל מקום חדש, אל ארץ אשר יראה לו (כלומר, הוא אפילו לא יודע לאן הוא הולך...). מה שבטוח הוא שאברהם אבינו הולך לעבור מעבר משמעותי בחייו, מעבר שבו מובטח לו שהוא יהיה לגוי גדול ועצום.

כמו בכל מעבר, בתחילה מרגישים ירידה, זו יכולה להיות ירידה בגשמיות ויכולה להיות ירידה ברוחניות.

כי שבע יפול צדיק וקם (משלי כד, טז).

מסבירה תורת החסידות, כי נפילת הצדיק הכרחית, משום שהוא צריך לטפס מדרגה לדרגה. על צדיקים נאמר "ילכו מחיל אל חיל", הם בתהליך תמידי של עלייה למעלה. כל עלייה היא מעבר מדרגה אחת לדרגה שנייה, ושלב הביניים נחשב לנפילה. הצדיק עוזב את הדרגה הרוחנית הקודמת ועדיין לא התייצב בדרגה הרוחנית החדשה.

המעבר מאפשר לאדם לגלות את האישיות העצמית שלו. יוצא מתוכו ידיעות, כוחות שטמונים בו ולא התגלו כל עוד הוא היה במקום הקודם. כשאדם עוזב את האזור הישן והמוכר לו ומתקדם הלאה ומגיע למקומות חדשים, נפגש עם אנשים חדשים... אז זו ההזדמנות שיכולים לצאת ממנו כשרונותיו, כוחותיו ועוצמותיו.

גם את, מעבר אחד משמעותי בחייך כבר עברת, שיצאת מבית הורייך והקמת בית משלך. התגלו בך עוצמות שבבית הורייך לא התגלו. בטח שמעת את אמך אומרת: 'הנה, את יודעת לנקות יפה מאוד, הבישול שלך נהדר, את מצליחה לטפל בילדייך, לעבוד ואף לתחזק בית וגם בעלי'.

וואו איזה מעבר ואילו עוצמות יצאו מתוכך!

אבל זה לא נגמר פה! כל החיים הם מעברים. פתאום צריכים לעבור דירה, לשנות מקום עבודה, בעלך נאלץ לשנות מקום עבודה או כולל, עוד ילד נוסף למשפחה... כל אלה מעברים, שמכל אחד מהם מתגלים מאיתנו עוצמות ויכולות, התבטאויות של כישורים שלא ידענו שנמצאים בתוכנו, מידות ותכונות.

מעבר זו הזדמנות! הזדמנות לגדול, לצמוח, להתגלות!

יקירת! בתחילת המעבר יש קושי, וזה נורמלי, זהו תהליך של התחדשות, של צמיחה, וצמיחה מתחילה מריקבון. שכל שדרוג כרוך בקושי, כדי לעבור מציאות אחת למציאות שנייה חייב להיות באמצע מצב של חסר, עזבנו מציאות ראשונה ועדיין לא הגענו לשנייה. מכל מקום, זו הזדמנות של התגלות, הזדמנות לשינוי ולמימוש האיני. תיישבי את דעתך ותזהי שזהו מעבר ומה יכולה להיות השליחות שלך במעבר הזה. את לא יודעת אילו אנשים חדשים תפגשי, ומה התכלית של המפגש שלך איתם, אבל בטוח שיש, אם זה בגשמי ואם זה ברוחני, ואם גילית והוצאת לפועל ומימשת את עצמך אז זכית ועלית דרגה כי זו המטרה.

זכרי! כל שינוי ומעבר הוא משבר, אל תלחצי ואל תבהלי, הקב"ה מנווט אותך, הוא מוליך אותך, הוא מנהיג אותך, ולך נותר רק לזהות להאמין ולבטוח בקב"ה, להתפלל אליו והוא יצליח דרכך לממש את התכלית שלשמה הגעת למקום החדש בגשמי וברוחני, ותזכי לפירות נפלאים.

כותבת לך באהבה רבה מתוך מעברי חיי!

ובמדרש (בראשית רבה), רבי מאיר הלך למקום אחד ששמו גמלא, ראה אותן שחורי ראש (כלומר צעירים ללא שערות לבנות). אמר להם, שמא ממשפחת בני עלי אתם? (שהיו מתים בקיצור שנים), אמרו לו, התפלל עלינו! אמר להם, הטפלו בצדקה, ותהיו זקנים. שנאמר (משלי), 'עטרת תפארת שיבה, בדרך צדקה תמצא'.

מובא בגמרא (בבא בתרא י.), הוא היה אומר, עשרה דברים קשים נבראו בעולם. הר קשה, ברזל מחתכו. ברזל קשה, אש מפעפעו. אש קשה, מים מכבין אותה. מים קשים, עבים סובלין אותן. עבים קשים, רוח מפזרתן. רוח קשה, גוף סובלו. גוף קשה, פחד שוברו. פחד קשה, יין מפיגו. יין קשה, שינה מפקחתו. שינה קשה, מיתה מבטלתה. מיתה קשה, צדקה מבטלתה, שנאמר (משלי) 'וצדקה תציל ממוות'.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הפרשה המשך מעמוד 1

אתה נראה כמוני (הרדי) המלחמה בינינו יותר איזומה בעיני הגויים (החילונים). אבל זה יותר מכך.

"ואת הנפש אשר עשו בחרן", רש"י אומר: שהכניסם תחת כנפי השכינה. אם כן, צ"ל 'אשר גיירו', למה אמר עשו? אומר המדרש(לט): אלא ללמדך שכל מי שהוא מקרב את העובד כוכבים ומגיירו כאילו בראו. יצירה חדשה, אברהם מרומם אותם למדרגת אדם. אומר התרגום: דשעבידו לאורייתא. צ"ל ילפינן (=לימד), למה צריך לשעבד אותם? להגיע לדרגת אדם צריך שיעבוד לאורייתא, להיות כנוע כפוף מקבל מרות.

הגמרא (ברכות ה) אומרת: ואמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא, לעולם ידור אדם במקום רבו שכל זמן ששמעי בן גרא קיים לא נשא שלמה את בת פרעה והתניא אל ידור, לא קשיא, הא דכיף ליה הא דלא כיף ליה. רש"י מסביר: אם כפוף הוא לרבו לקבל תוכחתו ידור אצלו ואם לאו טוב להתרחק ממנו ויהי שוגג ואל יהי מזיד.

כשאברהם יוצא מביתו בציווי הקב"ה, הפסוק מדגיש את לקיחת הרכוש, זה ביטוי לכניעה של אברהם לשעבוד לרצון ה', זה נכתב לפני הגרים כי אברהם הוא אור לגויים הוא מראה להם דרך של שעבוד. אמר לי הקב"ה לך לך אני מתנתק עם כל הרכוש..

לוט הולך עם אברהם, עושה פעולות כמו אברהם, הוא ינק חכמה, אבל היה חסר בו את הכניעה השעבוד לאורייתא. בתוכו הוא היה שייך לטוב של סדום.. שבת שלום!

אברהם היה צריך ריחוק, אולי אפילו את בני ביתו להרחיק ממשפחתו של לוט, אבל הוא היה צריך להישאר בקשר עם לוט, כדי שיוכל להשפיע עליו.

ואברהם אבינו מתקן את הכעס. אומר הפסוק "ויפרדו איש מעל אחיו", עדיין אחים ואוהבים, אומר בעל הטורים: סופי תיבות שלום. "אם השמאל ואימנה", אומר רש"י: בכל אשר תשב (אשב) לא אתרחק ממך ואעמוד לך למגן ולעזר.

עדיין קשה להבין, לוט לא היה כזה רשע.. הפרד"א(כה) אומר: "הולך את חכמים יחכם, זה לוט", שהיה הולך עם אברהם אבינו עליו השלום ולמד מדרכיו וממעשיו הטובים. עשה ביתו כמו אברהם אבינו, בית קבול (אכסניה) וכל מי שהוא נכנס ויצא, היה מקבלו ומאכילו ומשקהו, ואומר להם אמרו אחד הוא אלוקי אברהם בעולם. ממש כמו אברהם כולו חסד גם בסדום מקים בית מדרש וזה הושרש בילדיו.. ביתו נהרגת על מעשה חסד, ובמסירות נפש הוא מכניס אורחים לביתו, ועוד אמרו חז"ל שהתפלל על אנשי סדום.. ואף אברהם חשב אותו לצדיק. המדרש(מט) אומר: אברהם אומר לקב"ה, אם ימצאון עשרה צדיקים, הכוונה ללוט בניו וחתניו.

"פן תדבקני הרעה" (וירא) אומר רש"י: כשהייתי אצל אנשי סדום, היה הקב"ה רואה מעשי ומעשי בני העיר והייתי נראה צדיק וכדאי להינצל. כולו הנהגות נפלאות של צדקות. אז למה לגרש אותו? "הכנעני והפריזי אז יושב בארץ" חשש אברהם שהמריבה ביניהם תיצור חילול ה' נורא, שני אחים רבים ביניהם והגויים רואים. אם

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנו

הכרזה וצפירה לפני כניסת השבת

ד מנהג האשכנזים בעיר הקודש ירושלים, וכן חלק מן האשכנזים בעיר פתח תקוה, שמדליקים נרות ומקבלים את השבת ארבעים דקות לפני שקיעת החמה. והתימנים והספרדים לא קיבלו מנהג זה אפילו בירושלים [א]. לפיכך תימני או ספרדי תושב ירושלים, וכל שכן תושב פתח תקוה, שנהג לקבל את השבת ארבעים דקות לפני שקיעת החמה, בחשבו שכך הוא המנהג, יכול לחזור בו, ואינו צריך התרה כדי לבטל את מנהגו. אבל נכון שיעשה התרה בשלושה, ויתחרט בפניהם על שלא אמר בלי נדר (עיין הליכות עולם ח"ג סק"ג). ואשכנזי ירושלמי ההולך למקום שמדליקים עשרים דקות לפני שקיעת החמה, יכול להדליק כמנהג המקום שנמצא שם (עיין שולחן שלמה סימן רס סק"ח, וש"כ פמ"ג הערה סקנ"ז):

מיהו אפשר שמנהג ארבעים דקות הוא לתוספת שבת. עיין בספר מנהגי ארץ ישראל להר"י גליס עמוד קב. ולפי"ז מובנים ג"כ דברי השת"ז כאן סק"א. אולם ראיתי להגרש"ז בשולחן שלמה סימן רסא סק"ח שזהו מנהג הנשים, אבל האנשים עדיין עושים מלאכה, עיי"ש:

ומ"מ בקהילותינו לא נהגו להדליק נרות מוקדם כ"כ. וגם בתימן שנהגו האנשים לצאת מבית הכנסת ועדיין יש אור יום, וא"כ מוכח שהיו מקבלים שבת מוקדם. מ"מ ידוע שהנשים היו מניחות את התבשילים אחרי שהלכו האנשים לביהכ"נ, והדליקו נרות מאוחר יותר. מיהו פשוט שאנשים או נשים הרוצים לנהוג לקבל שבת ארבעים דקות לפני השקיעה, תע"ב:

[א] עיין שו"ת יבי"א ח"ה סכ"א אות ג, ואורל"צ ח"ב ריש פי"ח. ועוד נלע"ד דהנה מדברי הגאון רבי חיים נאה בספרו קצות השולחן. נראה שאפילו אצל האשכנזים בירושלם, מנהג ארבעים דקות אינו אלא כדי להודיע לעם לסגור את החנויות. שהרי כתב בסימן עד ס"יג וז"ל, לכתחילה צריך להקדים ולהדליק לפחות כמו עשרים מינוטין קודם השקיעה. ובארץ ישראל המנהג להדליק בכמו ארבעים מינוטין קודם השקיעה, עיי"ש. ושם בבדי השולחן סימן עג אות יד כתב וז"ל, המנהג בעיה"ק ירושלים תובב"א שתוקעין בערב שבת ארבעים מינוט קודם השקיעה הנראית, ואז סוגרים החנויות, והוא לערך שעה קודם צאת הכוכבים, עיי"ש. והרי מנהג הספרדים היה לסגור את החנויות הרבה קודם לכן, שהרי הם רגילים להתפלל מוקדם מאד:

